

GIOVANNI GERMANETTO

ITALIAN KOMMUNISTIEN EDUSTAJISTON MUKANA MOSKOVASSA

Kun Kerenskin lähettiläät saapuivat vuoden 1917 kesällä Torinoon „orientoimaan” Italian työläisiä ja selittämään heille Venäjän Väliaikaisen hallituksen politiikkaa, niin heidät otettiin vastaan huudoilla: „Eläköön rauha!”, „Eläköön Lenin!” Kutsumatta saapuneet vieraat nähtävästi oivalsivat, että Italian työläiset ovat riittävästi orientoituneita ilman heidän apuaan, ja he luikkivat tiehensä...

Lenin! Tuo nimi olennoi jo silloin ensimmäisen imperialistisen sodan näännyttämien ihmisten kaikki valoisat toiveet. Kansamme oli julistanut tuon nimen taistelulipukseen, se kuulosti uhkaukselta maailmansodan alkuunpanijoita vastaan ja siitä tuli työtätekevien hartain usko parempaan tulevaisuuteen.

Kenenkään ihmisen nimi ei viimeisen vuosisadan aikana ole ollut Italiassa niin rakastettu kansan keskuudessa kuin oli Leninin nimi. Alppien rinteillä pienten kylien köyhissä mökeissä, Sisilian rikkikaivoksissa, Torinon ja Milanon tehtaissa, koko maan virastoissa ja oppilaitoksissa, kasarmeissa ja juoksuhaudoissa ensimmäisen maailmansodan rintamilla miljoonat italialaiset lausuivat tuon nimen rakkaudella ja suurella hartaudella. Leninin nimi piirrettiin talojen seiniin, vankiloiden selleihin ja Rooman katakombeihin...

Voi helposti käsittää iloni, kun minulle sanottiin, että matkustan Neuvostoliittoon Italian kommunistisen puolueen edustajistossa osallistuakseni Kominternin IV kongressiin ja Punaisen ammattiyhdistysinternationalen (Profinternin) II kongressiin.

Se oli fasistijoukkojen terrorin mielivallan aikaa. Nuo joukkiot polttivat työtätekevien julkisia rakennuksia ja tappoivat poliisin siunaamina parhaita johtajiamme ja ystäviämme. Me lähdimme Italiasta muutamaa päivää ennen mustaa „Mussolinin hyökkäystä” Roomaan...

Me — edustajaryhmä — matkustimme melkein koko Euroopan halki. Mutta minua ei kiinnostanut Wien eikä Berliini eivätkä Euroopan muutkaan pääkaupungit. Kaikki ajatukseni olivat kohdistuneet tuntemattomaan Neuvostojen Maahan, Moskovaan, suureen Leniniin, jonka tulisin näkemään ensi kerran.

Oli marraskuu. Mutta me, jotka olimme tottuneet Italian kuumaan aurinkoon, emme tunteneet edes kylmää. Niin lämpimästi ottivat meidät vastaan neuvostoihmiset, kun vain olimme astuneet rajan yli uuteen maailmaan, kansojen vapauden ja ystävyyden maailmaan.

Kominternin IV kongressin avajaisissa lauloimme riemulla „Kansainvälisen” hymnin 50 kielellä... Marraskuun 13 päivänä 1922 kokoontuimme Kremlin suurimpaan saliin odottaen kärsimättöminä Leninin selostusta „Viisi vuotta Venäjän vallankumouksesta ja maailman vallankumouksen näköalat”...

Ennen istunnon alkamista päätin mennä käytävälle salaisena toivonani kohdata Lenin ja tervehtiä häntä Italian työläisten nimessä. Ja kohtasinkin hänet. Mutta monisanaisen tervehdyksen asemesta sain vain sanottua ranskaksi:

— Hyvää päivää, toveri Lenin!

Hän pysähtyi, puristi lämpimästi kättäni ja kysyi:

— Oletteko ranskalainen?

— En, olen italialainen.

— Puhun hiukan italiaa,— sanoi hän minulle äidinkielelläni.

Samaan aikaan salista tuli vielä muutamia tovereita. Me kaikki halusimme vaihtaa eri kielillä muutaman sanan suuren Leninin kanssa...

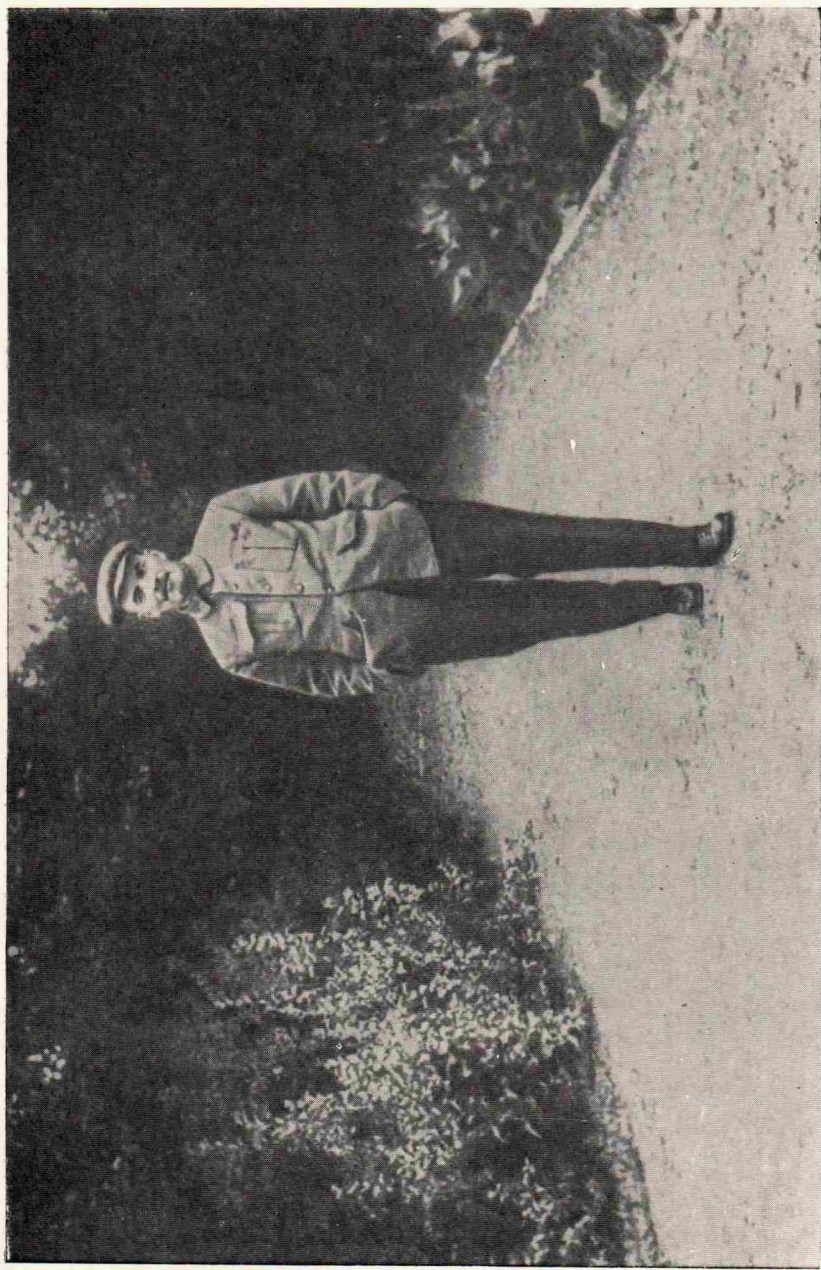
Kominternin IV kongressin päiväjärjestyksessä oli myös Italian kysymys. Meidän vielä nuorta puoluettamme johtivat henkilöt, jotka veivät sitä väärää tietä.

Eräänä iltana Vladimir Iljitš kutsui Italian edustajiston luokseen keskustelemaan. Me kaikki, lukuunottamatta trotskilaista Bordighaa ja muutamia hänen kannattajiaan, olimme sanomattoman iloisia. Pöydän ääreen, jolle oli katettu teekupit, istuutui koko edustajaryhmä, Vladimir Iljitš, Nadežda Konstantinovna ja vielä muutamia henkilöitä.

Bordigha halusi pitää puheen Italian asioista, mutta Vladimir Iljitš keskeytti hänet:

— Ei tarvitse... Kuulimme jo niin paljon puheita kongressissa... Jutelkaamme vain aivan välittömästi, toverillisesti...

Lenin oli kovasti reippaalla mielellä, iloinen ja toverillinen. Hän keskusteli melkein jokaisen kanssa ranskaksi tai italiaksi. Hän kyseli puolueystämme, tiedusteli mistä kaupungeista ja miltä alueilta olimme saapuneet, häntä kiinnosti työläisten taistelu eri paikkakunnilla ja hän kuunteli edustajien vastauksia

V. I. Lenin kävelyllä Gorkissa sairauden jälkeen.
Valokuva, 1922.

V. I. Lenin Gorkissa.
Valokuva, 1922.

sellaisella huomiolla, mikä on ominaista vain työväenluokan suurelle opettajalle.

En unohda milloinkaan Leninin tuona iltana antamaa neuvoa. Puhuessaan fasistien toimeenpanemasta vallan valtaamisesta Italiassa Vladimir Iljitš sanoi, että fasistit järjestävät varmaankin omia ammattiyhdistyksiään. Italian kommunistien pitää ehdottomasti työskennellä noissa ammattiyhdistyksissä.

Täytyy tunnustaa, että me olimme silloin lahkolaisuushengen vallassa eikä tuo neuvo tuntunut meistä aivan oikealta... Taistelun kulku kuitenkin osoitti, että Leninin viisas ohje oli aivan oikea. Pian käsitimme, että se oli ainoa keino valloittaa puolellemme fasistien demagogian peittämät työtätekevien joukot, ainoa keino, jonka avulla joukot voitiin viedä taisteluun ja saavuttaa voitto. Kuinka monta kertaa myöhemmin, kun fasististen ammattiyhdistysten huoneistot antoivat meille usein luotettavan turvapaikan salaisia kokouksia varten, muistimmekaan Leninin viisaita sanoja!

Kominternin IV kongressin Italian valiokunta laati yksityiskohtaisen päätöslauselmaehdotuksen puolueemme työstä. Edustajaryhmä kerääntyi käsittelemään tuota päätöslauselmaehdotusta. Sattumalta ei Kremlissä ollut sinä iltana muuta vapaata salia kuin valtaistuinsali. Kokouksen puheenjohtajaksi toverit valitsivat minut. On mielenkiintoista, että puheenjohtajan paikka oli... Nikolai II:n ja viimeisen valtaistuimella. Aamuun saakka kestäneen kiihkeän väittelyn aikana ei kukaan kaiketi tullut ajatelleeksi, että tsaarin valtaistuimella istui sinä iltana... italialainen parturi...

Muuten, minulla oli vielä vanhoja välienselvityksiä Nikolai viimeisen kanssa. Kun tuo Venäjän työläisten ja talonpoikien teloittaja saapui kerran Italiaan, niin minut ja eräitä muita työläisiä vangittiin, koska olimme osallistuneet Italian työtätekevien mielenosoitukseen solidaarisuuden osoittamiseksi Venäjän valankumouksellisille työläisille.

Sinä merkillepantavana iltana Kremlin valtaistuinsalissa pidetyssä kokouksessa italialaiset edustajat hyväksyivät äänten enemmistöllä leniniläisen linjan puolueen politiikkaa koskevista kysymyksistä.

Gramscin ja Togliattin johdolla käytiin läpi pitkälinen taistelu, jonka tarkoituksena oli suunnata Italian työväenluokan puolue oikealle tielle. Taistelu johti siihen, että Italian kommunistisen puolueen rivit kasvoivat 58 tuhannesta yli kahteen miljoonaan jäseneseen. Oikean leniniläisen politiikan ansiosta ammattiyhdistysten työssä olemme saavuttaneet sen, että Yleisessä Italian työnkonfедераatiossa (YITK) lasketaan nykyään olevan järjestyneitä työläisiä ja toimitsijoita enemmän kuin milloinkaan aikaisemmin maan historiassa. Siihen aikaan kun

konfедераatiota johti kavaltaja D'Aragona, oli sen riveissä vähemmän kuin 2 miljoonaa ammattiyhdistysten jäsentä, mutta nyt niitä on yli 4 miljoonaa.

Leninin muisto elää noissa maamme työväenluokan saavutuksissa, ja työväenluokka pitää ohjeenaan kansojen nerokkaan opettajan neuvoja.

Leninin nimi on kaikkien sorrettujen ja riistettyjen taistelulippuna, ja hänen kuolematon oppinsa on johtotähtenämme taistelussa rauhan, vapauden ja sosialismin puolesta!

